Stuk **1191** (2006-2007) – Nr. 2

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2006-2007

18 juni 2007

ONTWERP VAN DECREET

houdende de opheffing van artikel 76 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987

VERSLAG

namens de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin uitgebracht door mevrouw Trees Merckx-Van Goey

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Luc Martens.

Vaste leden:

mevrouw Marijke Dillen, de heren Felix Strackx, Erik Tack, de dames Greet Van Linter, Gerda Van Steenberge;

mevrouw Sonja Claes, de heer Tom Dehaene, mevrouw Vera Jans, de heer Luc Martens;

de heer Bart Caron, mevrouw Elke Roex, de heer Bart Van Malderen;

de dames Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Vera Van der Borght.

Plaatsvervangers:

de heer Erik Arckens, mevrouw Agnes Bruyninckx, de heer Johan Deckmyn, de dames An Michiels, Linda Vissers;

de dames Cathy Berx, Trees Merckx-Van Goey, Sabine Poleyn, de heer Steven Vanackere;

de dames Else De Wachter, Michèle Hostekint, Els Robeyns;

mevrouw Patricia Ceysens, de heer Marc Cordeel, mevrouw Hilde Eeckhout.

Toegevoegde leden:

mevrouw Mieke Vogels;

mevrouw Helga Stevens.

Zie:
1191 (2006-2007)
– Nr. 1: Ontwerp van decreet

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin besprak op 12 juni 2007 het ontwerp van decreet houdende de opheffing van artikel 76 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987.

1. Toelichting door mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Minister *Inge Vervotte* licht toe dat artikel 76 van de federale ziekenhuiswetgeving ertoe strekte een administratief rechtscollege op te richten. Dat rechtscollege moest fungeren als een beroepscommissie waar een beroep zou kunnen worden ingesteld tegen een beslissing tot sluiting van een ziekenhuis of een dienst, tegen een weigering tot erkenning en tegen een intrekking van de erkenning van een dienst. Deze beslissingen horen tot de bevoegdheid van de gemeenschappen. Als er bij dat rechtscollege een beroep wordt ingesteld, wordt de Vlaamse minister een partij in het geding en komt hij tegenover een voorziening te staan die een beslissing betwist. Een federaal administratief rechtscollege doet dus een uitspraak over een materie die volledig tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoort. Die gemeenschap moet haar beslissing verantwoorden in dit federaal administratief rechtscollege.

Het instellen van een beroep bij dit administratief rechtscollege heeft bovendien een opschortend karakter. De uitvoering van de beslissing die de gemeenschap zou willen nemen, wordt dus opgeschort. Voor de voorzieningen is het dus altijd financieel lonend om een beroep in te stellen, ook al wordt de voorziening uiteindelijk door het rechtscollege in het ongelijk gesteld.

Deze beroepscommissie functioneert al jaren niet meer wegens het ontbreken van een voorzitter. De zaken die nog hangend zijn voor de commissie krijgen dus geen verdere afhandeling, waardoor ook de gemeenschapsminister geen verdere uitvoering kan geven aan de genomen beslissingen. Bovendien kunnen nog nieuwe zaken voor deze inactieve commissie aanhangig worden gemaakt.

Bovendien is er eigenlijk geen behoefte aan een dergelijk rechtscollege, aangezien voor de ziekenhuizen, zoals voor elke rechtsonderhorige, een beroepsmogelijkheid openstaat bij de Raad van State. Voor de ziekenhuizen die ressorteren onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap, bestaat tevens de Vlaamse Adviesraad voor de Erkenning van Verzorgingsvoorzieningen.

Om al deze redenen denkt de minister dat er voldoende grond is om artikel 76 van de wet op de ziekenhuizen op te heffen.

2. Algemene bespreking

Mevrouw *Trees Merckx-Van Goey* stelt dat de opheffing van dit artikel geen dag te vroeg komt. Met dit ontwerp van decreet kan het Vlaamse niveau echt de verantwoordelijkheid opnemen voor de eigen beslissingen. De federale overheid mag noch kan een hiërarchisch toezicht uitoefenen op de gemeenschappen. Als er discussie zou zijn over deze beslissingen, kan men een beroep instellen bij de Raad van State, een instantie die onafhankelijk kan oordelen, maar die ook recht doet aan de regelgeving van de gemeenschap en aan de visie die daarachter zit.

De Raad van State had opgemerkt dat in de memorie van toelichting onvoldoende gemotiveerd was waarom er ook voldaan is aan de noodzakelijkheidsvereiste. Ze stelt vast dat die motivatie nu wel is uitgewerkt in de memorie van toelichting. Meerdere professoren – onder meer Vande Lanotte, Velaers en Coppens – worden geciteerd. Er wordt ook opgemerkt dat het Grondwettelijk Hof in zijn rechtspraak komt tot een steeds scherpere formulering van de bevoegdheden van de gemeenschappen, tot en met het betreden van de grondwettelijk aan de federale wetgever voorbehouden aangelegenheden. De gemeenschap is bevoegd om zelf de procedure voor de uitoefening van haar bevoegdheden te bepalen. De gemeenschap is ook bevoegd om artikel 76 van de wet op de ziekenhuizen te wijzigen indien deze bepaling een niet-organiek karakter heeft. Artikel 76 is een niet-organieke bepaling. Vlaanderen is bevoegd. Als er ooit interpretatiemoeilijkheden zouden zijn, kan men teruggrijpen naar de parlementaire stukken, namelijk deze bespreking en de meer uitgebreide memorie van toelichting.

Dit ontwerp van decreet leidt tot een vereenvoudiging. De CD&V-fractie vertrouwt erop dat de beroepen in de toekomst zullen worden behandeld door de Raad van State. De CD&V-fractie zal dit ontwerp van decreet dan ook steunen.

De heer *Felix Strackx* deelt mee dat zijn fractie alle voorstellen steunt die Vlaanderen bevrijden van federale bemoeienissen.

3. Artikelsgewijze bespreking en stemmingen

Bij deze artikelen werden geen opmerkingen geformuleerd.

De artikelen 1 tot 3 worden eenparig aangenomen met 13 stemmen.

4. Eindstemming

Het ontwerp van decreet wordt eenparig aangenomen met 13 stemmen.

De verslaggever, *De voorzitter,*

Trees MERCKX-VAN GOEY | Luc MARTENS